

Упершыню
ў «Маладосці»

Таццяна
КАРШУКОВА

●
Слуп тэлеграфны, нібы спіца,
Стаіць пры саменькай дарозе.
Пад ім прыемна, моцна спіцца,
Калі прыляжаш у знямозе.

І ўжо трава і ты — адзінства:
Няма турбот зямных, падзей,
І сніцца светлае дзяцінства,
І слуп спагадліва гудзе.

●
Найбольш за ўсё люблю на свеце
Цябе, вясны вясёлы вецер!
Твой цёплы подых,
Нібы колер,
Усё змяняе наваколле.
І зелянее лес і поле —
Што для душы патрэбна болей?
А сонца зыркае як свеціць!
Шугай, шумі, вясновы вецер!

●
Маёвы дзень сабе не зменіць:
Зноў будзе сонца, гулкі гром,
Дажджу вясёлыя струмені
І твар шчаслівы за акном.

●
Прымай вясну ці не прымай,
Яна заўжды наперад крочыць.

Вітаюць людзі светлы май,
І свецяцца надзеяй вочы.

І кожны зноўку малады,
І па калена тое мора,
Бо верыцца: не будзе горай,
Калі знікаюць халады.

Няшмат, ды ведаю людзей
З безабароннасцю дзяцей:
У іх — ні хітрасці, ні позы,
Наіўна-мілы, добры позірк...
Без ашуканства, без маны
Жыццёвы шлях прайшлі яны.
О, як я прагну бачыць іх
Сярод тутэйшых маладых!

Шарэе ранак за акном,
Крадзецца, як заўжды, употай.
А я раблю свой ход канём:
Мяшаю верш з салёным потам.

Так многа хочацца сказаць,
Ды не ўдаецца, мокнуць вочы:
Мая бяссільная сляза
Не дапаможа ім, рабочым...

Таму так цяжка, мабыць, мне.
Жыццё ж не шахматнае поле.
Чарнее аркуш на акне,
Нібы астылае вуголле.

Жыццё — як аркуш пратакола,
Ты і не скуты, нібы скуты.
Бюракратыя круціць кола —
Адсюль усе нашы пакуты.

Ніхто на лёс не наракае...
Ёсць словы: трэба — значыць трэба.
І я ж, як іншыя, такая:
Трымаюся кавалка хлеба.

